

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

№ 42 (440)

Субота, 18 жовтня 1975 р.

Ціна 2 коп.

НАТХНЕННІ
ЗАКЛИКИ ПАРТІЇ

Кожна осінь на радянській землі осяяна світлом великого і радісного свята будівників соціалізму і комунізму, борців за мир і соціальний прогрес — річницею Великого Жовтня.

Приплив духовних сил, нову хвилю політичного піднесення і творчого натхнення викликали у радянського народу Заклики Центрального Комітету КПРС, що вже стали традиційними. В них ми глибоко відчуваємо і подих історичної епохи, і велич нашого сьогодення, і осяйну перспективу.

Свій день народження Країна Рад зустрічає в розпалі всенародної боротьби за повну реалізацію планових завдань і взятих соціалістичних зобов'язань, соціально-економічної програми, висунутої XXIV з'їздом КПРС, за нові трудові успіхи в переддень XXV з'їзду КПРС. Партія кличе радянських людей:

— ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ! ШИРШЕ РОЗГОРТАЙТЕ ВСЕНАРОДНЕ СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ ЗА ГІДНУ ЗУСТРІЧ XXV З'ЇЗДУ КПРС! БОРІТЬСЯ ЗА ДОСТРОКОВЕ ВИКОНАННЯ ПЛАНУ 1975 РОКУ І УСПІШНЕ ЗАВЕРШЕННЯ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ!

Робітничий клас, колегське селянство, інтелігенція по праву гордяться тим, що під керівництвом ленінської партії ними закладено міцну основу для успішного початку наступної, десятої п'ятирічки. Тисячі трудових колективів міста і села успішно виконали п'ятирічні завдання. Серед підприємств нашого Товариства, які достроково завершили п'ятирічні плани, — Дрогобицьке, Полтавське № 2, Ужгородське № 2, Лубенське учбово-виробничі підприємства та багато інших. Чимало членів УТОГ вже сьогодні працюють у рахунок 1976 і 1977 років. Партія і народ високо цінують досягнення героїв п'ятирічки. Ця оцінка звучить в словах Закликів:

— ЧЕСТЬ І СЛАВА ТРУДОВИМ КОЛЕКТИВАМ, ПЕРЕДОВИКАМ ВИРОБНИЦТВА, ЯКІ ДОСТРОКОВО ЗАВЕРШИЛИ ВИКОНАННЯ ЗАВДАНЬ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ!

XXV з'їзд нашої партії, до якого ми готуємось нині, визнає завдання на десяту п'ятирічку. Як неодноразово підкреслював у своїх виступах Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв, це має бути п'ятирічка ефективності і якості. Тобто п'ятирічка якісного піднесення всієї нашої роботи, побуту, всього нашого радянського життя. Цією ідеєю проймає і жовтневий Заклик партії.

— ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ! ДОБИВАЙТЕСЬ ВИСОКОЇ ЯКОСТІ РОБОТИ, ПОВНІШЕ ВИКОРИСТОВУЙТЕ ВНУТРІВІРОБНИЧІ РЕЗЕРВИ! ЗМІЦНЮЙТЕ ДИСЦИПЛІНУ І ОРГАНІЗОВАНІСТЬ В УСІХ ЛАНКАХ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА!

Високий громадянський обов'язок усіх трударів країни, — підкреслює ЦК КПРС, — і далі розвивати славні стахановські традиції, утверджувати комуністичне ставлення до праці, всемірно прискорювати науково-технічний прогрес, інтенсифікацію виробництва, свято берегти і примножувати суспільну власність, наполегливо оволодівати економічними знаннями, сучасними методами господарювання і управління. Конкретні завдання ставить партія перед працівниками сфери послуг, науки, культури, перед партійними, радянськими та громадськими організаціями.

Великий Жовтень був звершений в нашій країні під марксистсько-ленінським гаслом пролетарського інтернаціоналізму. І сьогодні ми вірні йому до кінця. У переддень свого великого свята ми шлемо братерські привіти трудящим світової системи соціалізму, міжнародному робітничому класові і його партіям, усім борцям за національне і соціальне визволення народів.

П'ятдесят вісім років тому з гаслами партії Леніна ішли на штурм старого світу герої Великого Жовтня. Сьогодні своїм натхненням словом партія кличе нас на штурм нових висот на шляху до комунізму. І воно — це закличне слово партії — на наших прапорах і в наших серцях.

— ХАЙ ЖИВЕ КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ — ВИПРОБУВАНИЙ АВАНГАРД РОБІТНИЧОГО КЛАСУ, ВСЬОГО РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ!

У Раді Міністрів СРСР

13 жовтня відбулося засідання Ради Міністрів СРСР, на якому було заслухано повідомлення про хід роботи над проектом основних напрямів розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки відповідно до рішення ЦК КПРС і в світлі виступів Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєва з корінних питань соціально-економічного розвитку країни. На засіданні було обговорено підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства СРСР і Державного бюджету за січень

— вересень 1975 р., а також розглянуто проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР і Державного бюджету СРСР на 1976 рік.

На засіданні виступив з промовою член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР тов. О. М. Косигін, який підбив підсумки обговорення, що відбулося, і сплинився на завданнях, поставлених у рішенні ЦК КПРС по проектах основних напрямів розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки і плану на 1976 рік.

ПО ПІВТОРИ
НОРМИ

Дружно несе передз'їздівську трудову вахту колектив компактної групи глухих Донецького машинобудівного заводу імені Ленінського комсомолу України.

У ці дні між членами УТОГ дедалі ширше розгортається індивідуальне соціалістичне змагання на честь 58-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Є у нас в компактній групі слюсарі-інструментальники й складальники, верстатники й електрозварювальники, обрубники литва й стернярі, маляр і бетоняр. І кожен прагне дати продукції більше, кращої якості, з найменшими затратами з тим, щоб достроково завершити виробничу програму і соціалістичні зобов'язання завершального року та п'ятирічки відлому.

Про загальне піднесення трудового ентузіазму свідчать зокрема такі факти. П'ятьох робітників нагороджено Почесними грамотами за успішне завершення особистих завдань п'ятирічки. Середній рівень виконання змінних завдань становить уже 141,5 процента.

Першими справилися зі своїми п'ятирічними планами і тепер працюють в рахунок 1976 року токарі В. Н. Коваков і В. Д. Збурлюк, слюсарі-складальники В. Н. Складаров та А. Д. Вітер.

Досягненню таких результатів у праці допомагає передусім прагнення кожного рівнятися на передовика, бути в усьому схожим на свого наставника. 25 членів УТОГ систематично відвідують з цією метою школу комуністичної праці, а десять — школу робітничої молоді.

Т. МАЙСТРЕНКО,
інструктор-перекладач.

Кожен день
ударний

Під таким девізом йде змагання мебелювників Ужгородського виробничого підприємства № 1 за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

Серед виробничих колективів УВП-1 високих трудових показників досягаються робітники дільниці машинної заготовки деревини, яку очолює Ю. А. Біро. Не відстають від них і трудівники пресувальної дільниці, де бригадиром О. М. Боршош.

В індивідуальному соціалістичному змаганні перед ведуть бригадири заготовельного відділення М. І. Пирожук, шліфувальники Ф. Ф. Бало, І. І. Грига та інші. Всередньому вони виконують норми виробітку за день на 120 процентів.

М. ВОЛОШКО,
заст. директора Ужгородського УВП-1.

Трудящі Радянського Союзу!
Ширше розгортайте всенародне соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС!
Боріться за дострокове виконання плану 1975 року і успішне завершення дев'ятої п'ятирічки!

(Із Закликів ЦК КПРС до 58-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Наслідувати
ПРИКЛАД КРАЩИХ

В інструментальному цеху Одеського заводу імені Жовтневої революції трудяться чимало членів нашого Товариства на виготовленні штамів.

Портрет слюсаря-інструментальника Павла Грушка занесено на Дошку пошани цеху, йому присвоєно звання «Кращий за професією». 120—130 процентів виробітку — таких трудових показників домагається інструментальник на передз'їздівській вахті. Від Павла Грушка не відстає і його колишній учень, нині ударник комуністичної праці Володимир Козимирчук.

На знімку: (зліва направо) П. Грушко та В. Козимирчук за роботою. Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Є НАДПЛАНОВА ПРОДУКЦІЯ

90 тисяч карбованців — на таку суму випустили продукції понад дев'ятимісячне завдання швейники Конотопського УВП. При цьому план реалізації швейних виробів виконано на 102,9, а зростання продуктивності праці — на 103,5 процента.

У третьому кварталі найкраще працювали розкрійники Ю. Шейко, П. Іцков, А. Назаренко, Е. Луценко, швачки-мотористки Н. Силка, А. Пономарьова, О. Лобозинська, А. Золотарьова та інші.

Багато робітників підприємства вже сьогодні працюють в рахунок грудня. Вони докладають всіх зусиль, щоб достроково завершити підвищені соціалістичні зобов'язання на 1975 рік.

З наближенням 58-х роковин Великої Жовтня соціалістичне змагання за гідну зустріч чергового XXV з'їзду КПРС набирає все ширшого розмаху.

А. ЖОГОВ,
заступник директора УВП.
м. Конотоп.

ВИКОРИСТОВУЮЧИ ПОГОЖІ ДНІ

З високим трудовим піднесенням працюють на бурякових плантаціях колгоспу ім. Леніна Стрийського району члени УТОГ. Включившись у соціалістичне змагання на честь XXV з'їзду КПРС, механізатори колгоспу докладають зусиль, аби вчасно зібрати солодкі корені, а з гички заготовити якомога більше силосної маси. Робота спориться. Особливо відзначився Дмитро Карпин. Працюючи на бурякозбиральному комбайні, він щоденно збирає урожай з 2,5 при завданні 1,5 гектара.

До траншеї силосну масу доставляють автомашини з транспортними причепами. По-ударно-

му на цих роботах трудяться й члени УТОГ, де тон у змаганні задає ветеран колгоспу, ударник комуністичної праці Микола Сидір. На передовика рівняється й Семен Кондратюк, Євген Бублінський та Степан Андрушків.

Трудівниками колгоспу вже закладено понад 600 тонн силосу.

Відзначаючи самовіддану працю і сумлінне виконання соціалістичних зобов'язань, правління колгоспу оголосило подяку і нагородило Почесними грамотами членів Українського товариства глухих.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
Львівська обл.

Одні з перших

На Одеському виробничому об'єднанні УТОГ завершили виконання особистих п'ятирічок швей-мотористки В. Крицька, О. Рогальова, О. Кордибаха, Е. Киртока, Е. Малишева, К. Косторжевська, О. Гончаренко та інші.

Під час трудових вахт на честь 15-ти союзних республік відзначилися ударники комуністичної праці П. Колісниченко, В. Бебко, Г. Задорожнюк, Л. Глушук, В. Сергієнко. Усі вони виконують виробничі завдання на 110—120 процентів.

П. ГЕРАСИМЕНКО.

МОЛОДІ ВЕДУТЬ ПЕРЕД

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС і завдання, накреслені у Зверненні ЦК КПРС до партії, до аського радянського народу, колектив Лубенського учбово-виробничого підприємства з честю справився із завданнями дев'ятої п'ятирічки і нині трудиться в рахунок 1976 року.

У ці трудові досягнення значний внесок зробила і наша комсомолія. Як перший помічник комуністів, вона успішно йде в авангарді усіх молодіжних починань на підприємстві, шукає нові, невикористані резерви збільшення випуску продукції. Зокрема на загальних комсомольських зборах, засіданнях комітету, де часто бувають присутніми директор УВП П. Т. Погребняк і секретар партійної організації І. Я. Яненко, ми обговорюємо важливі виробничі питання — підвищення продуктивності праці та якості продукції.

Велику увагу приділяє комсомольська організація УВП підвищенню політико-економічного та професійного рівня молодого робітника, моральному стимулюванню та дівості соціалістичного змагання. Під час комсомольських рейдів по виробничих дільницях перевіряємо якість продукції, виступаємо із пропозиціями та зауваженнями, в свою чергу вислуховуємо робітників. Наслідки ж таких рейдів оперативно висвітлюємо у «Комсомольському про-

жекторі». Взагалі питання праці є постійною тематикою всієї стінної преси. Тут ми докладно показуємо трудове життя колективу, популяризуємо досвід кращих виробничників, у тому числі молодих. Так, робітникам підприємства добре відома член комітету комсомолу, контролер готової продукції Люба Перепелиця. На Лубенському УВП дівчина працює півтора року — відразу ж по закінченні технікуму. Вона сумлінно виконує свої трудові обов'язки, разом з тим постійно цікавиться результатами праці та успішністю тих, хто навчається у школі робітничої молоді.

Близько 90 чоловік налічує комсомольська організація нашого підприємства. Серед них такі передовики виробництва, як Ніна Гуйван, Валентина Попович, Люба Якушенко, Люба Мандрика, Марія Феденко, Ганна Левченко, Уляна Шульга, Катерина Луценко. Більшість із них — ударники комуністичної праці.

Ідучи назустріч XXV з'їздові КПРС, комсомольці і молодь Лубенського учбово-виробничого підприємства прагнуть успішно виконати взяті на себе соціалістичні зобов'язання.

Ю. КРИВЕЦЬ,

секретар комсомольської організації Лубенського УВП.
Полтавська обл.

Зліт, присвячений жінкам-трудівницям промисловості і сільськогосподарства, нещодавно провів Хустський міжрайвідділ УТОГ Закарпатської області.

З доповіддю про роль радянської жінки у боротьбі за мир виступила інструктор обласного УТОГ Л. Д. Косичина. Розповідаючи про становище глухих жінок дорядянської доби, вона навести багато прикладів з того, як змінилося життя глухих у визволеному Закарпатті. «Ці зміни особливо помітні в галузі освіти», — говорить доповідач. — Нині в області діють дві спецшколи-інтернати для глухих і туговухих дітей, а в селі Добросілля Берегівського району — будинок-школа для дошкільників. В одній лише

В ІМ'Я МИРУ І ПРАЦІ

Хустський спецшколі навчається понад 100 дітей».

На зльоті також виступили випускниці школи-інтернату — нині швей-мотористки — Ірина Шутко і Ліда Олексик. Вони гаряче дякували партії та урядові за турботу про жінок, розповіли про свою працю на підприємстві та плани на майбутнє.

З великим хвилюванням вислухали учасники зльоту оповідь туговухого Г. Ю. Поповича. Цей уже похилого віку чоловік розповів про своє тяжке минуле, про те, як йому у пошуках роботи довелося блукати по чужині

за океаном, щоб якимось прогледувати десятеро дітей. На закінчення свого виступу Гнат Юрійович закликав учасників зльоту ширше розгорнути стахановський рух за виконання взятих соціалістичних зобов'язань, закликав їх усіма силами кріпити мир на Землі.

На зльоті було прийнято звернення до всіх глухих жінок успішно виконати завдання дев'ятої п'ятирічки, гідно зустріти XXV з'їзд ленинської партії.

В. ТИСЯЧНИК,
голова Хустського міжрайвідділу УТОГ.

ЖОДНОЇ ТРАВМИ НА ВИРОБНИЦТВІ!

17 березня цього року IX пленум Центрального правління УТОГ, обговоривши питання про стан техніки безпеки і охорони праці на підприємствах та в об'єднаннях Товариства, прийняв відповідну постанову. Пленум вказав на деякі позитивні сторони виконаної підприємствами й об'єднаннями роботи з питань охорони праці за чотири роки дев'ятої п'ятирічки, разом з тим піддав глибокому аналізу й допустив недоліки в цій важливій справі.

Вищий орган Товариства відзначив, зокрема, що на ряді підприємств, в тому числі й на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт», нерідко допускались грубі порушення правил техніки безпеки і охорони праці. Пленум зажадав рішуче посилити організаційну роботу щодо забезпечення кращих умов праці і безпеки виробничих процесів.

З того часу минуло шість місяців. Думається, що настав час підвести деякі підсумки.

Як же виконуються рекомендації IX пленуму ЦП УТОГ у нас, в Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт»?

Слід прямо сказати, що в недалекому минулому у нас явно недостатньо приділялось уваги такій серйозній справі, як охорона праці. Були на те різні причини, як суб'єктивного, так і об'єктивного характеру. У нас тривалий час посада інженера з техніки безпеки залишалась вакантною. З травня 1974 року почалась реорганізація Київських підприємств УТОГ в об'єднання, освоювався новий виробничий корпус, куди двоє під-

приємств передислокувались на правах цехів. Цілком природно, що в цей період становлення об'єднання докорінно мінялись обсяг, характер, масштаби і ритм виробництва. На все це потрібні були додаткові зусилля, що, на жаль, негативно позначилось на стані роботи з техніки безпеки і охорони праці. Те, що протягом першого кварталу 1975 року у нас допущено три виробничі травми, одна з яких важка, нікого не виправдує.

Ми докорінно переглянули своє ставлення до цих важливих питань. Насамперед більше уваги стали приділяти «Дням охорони праці». Вони проводяться організовано, регулярно і, треба сказати, на належному рівні. Намічені заходи виконуються вчасно.

Успіху вдалося добитися насамперед шляхом встановлення чіткого контролю за ходом виконання намечених заходів, постійного аналізу й узагальнення результатів, а також завдяки вчасному адміністративному впливові на винних осіб.

Проаналізувавши причини травм і зробивши висновок, що більшість з них є наслідком недостатнього знання робітниками основних правил з техніки безпеки праці, ми в першу чергу вжили рішучих заходів, спрямованих на поліпшення якості повторних та позачергових інструктажів, налагодили справжній треступінчатий контроль в цій справі.

У квітні—травні 1975 року проведено заняття за 12-годинною програмою з робітниками, зайнятими на роботах з підвищеною не-

безпечністю, після чого усі слухачі пройшли переатестацію. Тоді ж організували й заняття за 24-годинною програмою з інженерно-технічними працівниками об'єднання, які також в установленому порядку пройшли повторну переатестацію, одержавши після цього відповідні посвідчення.

Ведуться роботи й щодо виявлення та заміни травмонебезпечної оснастки, з механізації й автоматизації технологічних операцій, скорочення обсягу важких фізичних робіт.

У цьому напрямку зроблено уже немало. З часу створення об'єднання (травень 1974 року) майже уся травмонебезпечна оснастка, що застосовувалась на УВП-І, замінено.

Розуміючи, що яким би жорстким не був контроль за дотриманням правил з техніки безпеки праці, все-таки передбачити все неможливо, ми приділяємо належну увагу й розвитку громадської роботи в цьому напрямку. Створено колектив громадських інспекторів, з якими систематично проводяться заняття, інструктажі.

У цехах відносно оновлено наочну агітацію. І все ж, хоч зроблено уже й чимало, ми бачимо, що треба зробити багато більше. На це й спрямовують свої зусилля адміністрація, партійна й громадські організації об'єднання. Жодної травми на виробництві — ось кінцева мета наших спільних зусиль.

М. БАННИКОВ,
начальник відділу кадрів
Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Вже багато років змагаються між собою два сусідні міжрайвідділи УТОГ — Великоберезнянський та Воловецький, що на Закарпатті.

Щокварталу, а також в кінці року представники обох міжрайвідділів проводять взаємоперевірки виконання взятих соціалістичних зобов'язань, обмінюються досвідом роботи. Нині працівники та активісти обох міжрайвідділів широко розгорнули змагання за гідну зустріч XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

На знімку: голова Воловецького міжрайвідділу УТОГ І. І. Матола (в центрі) обмінюється досвідом роботи з перекладачами інших МРВ Ганною Гвоздак (зліва) та Ганною Мишкою.

Текст і фото З. ЗАВАДСЬКОГО.

ПОЛІТИНФОРМАТОРУ ДЛЯ БЕСІД

ТРУДІВНИЦІ, МАТЕРІ, БОРЦІ

1975-Й — МІЖНАРОДНИЙ РІК ЖІНКИ

Жінки світу беруть все активнішу участь у створенні матеріальних і духовних благ на землі, у боротьбі за мир, за демократію і соціальний прогрес. За рішенням Генеральної асамблеї ООН 1975 рік проголошено Міжнародним роком жінки. Прийняття такого рішення зумовлене тим, що підготовка і проведення року сприятиме посиленню виступів жінок за поліпшення свого становища. Адже жінки в багатьох капіталістичних країнах й досі терплять дискримінацію й утиски в різних сферах життя.

Центральним питанням у проведенні Року є принцип, покладений в основу Декларації про ліквідацію дискримінації жінок: «...Повний і всебічний розвиток країни, добробут усього світу і справа встановлення загального миру вимагають максимальної участі жінок нарівні з чоловіками в усіх галузях». Роль жінок у житті своїх країн, у соціальному прогресі в світі зростає. І ООН, проголошуючи Міжнародний рік жінки, рекомендувала всім урядам, неофіційним організаціям, громадським діячам всіляко сприяти здійсненню принципів згаданої

Декларації. Адже й досі не всі держави вжили відповідних правових і соціальних заходів, щоб забезпечити жінкам рівність у суспільстві. Більше того, в ряді капіталістичних країн, навіть високорозвинутих, ще й тепер побутує думка про неповноцінність жінки.

Падчерками «вільного світу» назвав один із західних журналістів жінок-трудівниць. В капіталістичних країнах посилюється експлуатація жіночої праці. Ось факти, що свідчать про це. За останніх два десятиліття у Сполучених Штатах Америки число жінок, зайнятих на виробництві, зросло з 18,7 мільйона чоловік до 33,3 мільйона. У Швеції й Фінляндії число таких жінок становить 30 процентів, у Франції — 37, в Англії — понад 30 процентів усіх працюючих. Загальна криза, що охопила капіталістичний світ, наслідки, що несе вона людині праці — інфляція, здорожжання життя, — змушують жінок шукати роботи, погоджуватись на будь-які її умови. Цим користуються підприємці, застосовуючи дискримінацію в оплаті праці.

Це явище характерне для капіталістичного світу. Скажімо, в та-

кій країні, як Японія, праця жінки оплачується вдвоє нижче від праці чоловіків. Не набагато краще в цьому відношенні й в інших капіталістичних країнах, які не минають будь-якої нагоди похвалитися своїми демократичними порядками. В Англії різниця в оплаті жіночої праці у порівнянні з чоловічою становить 41 процент, у США — 38, у ФРН — 31. Сама ж західна статистика підраховувала, що бізнес США щороку одержує від цього 63 мільярди доларів додаткових прибутків, Англії — 1 мільярд 200 мільйонів фунтів стерлінгів. Жорстоким бичем для жінок-трудівниць капіталістичного світу є так зване надомництво, де панує повна анархія в оплаті праці, а експлуатація є найжорстокішою.

Тож — дискримінація жіночої праці. Коли настає час скорочувати число робітників, коли закриваються двері підприємств — від цього теж у першу чергу терплять жінки. Позаминулого року, наприклад, у США процент безробітних серед них перевищував відповідний показник серед чоловіків на 48 процентів.

Піклування про жінку-трудівни-

цю не може бути повним без піклування про охорону її здоров'я, здоров'я дітей. А хіба можна говорити про це серйозно, коли медична допомога в капіталістичних країнах з кожним роком дорожчає, а державних дитячих закладів майже зовсім немає. Хизуючись перед світом своїм багатством, Сполучені Штати Америки в той же час змушені визнати, що за медичну допомогу при народженні дитини сім'я має сплатити щонайменше 1000 доларів.

Мільйони жінок земної кулі, маючи перед собою приклад розв'язання жіночого питання в Радянському Союзі, країнах соціалістичної співдружності, об'єднують зусилля в боротьбі за свої права. Все більше трудівниць, громадських діячок капіталістичних країн і країн, що розвиваються, стають в ряди борців проти експлуатації й соціального гноблення, хоч за це їм доводиться розплачуватися дуже дорогою ціною. Жінки, що беруть участь у цій боротьбі, під будь-яким приводом звільняються з роботи, зазнають інших переслідувань. Нагадаємо хоча б історію з комуністкою Анжеолою Девіс!

55 років тому в США було прийнято закон про політичну рівноправність жінок. Минулого року на честь цієї події було проведено День рівноправності. Під якими гаслами проходив цей День? На марші протесту його учасники скандували «Однакову оплату — за одну й ту ж працю!», вимагали надати їм ті ж права і ті ж можливості, що й чоловікам. А це є актуальним для країни. Дівчата не можуть набувати тих же знань, що й хлопці: серед студентів вищих навчальних закладів вони не становлять і двох процентів. З цієї причини серед дипломованих фахівців у країні лише два проценти жінок. Дуже мало їх у виборних органах. Тільки 15 жінок із 435 є членами палати представників, а в сенаті немає жодної жінки. Так і в інших країнах — членами Національних зборів Франції є лише 8 жінок (у 1949 році їх було обрано 39), в англійському й італійському парламентах вони складають по 2,3 процента.

Контрастом до долі трудівниць в капіталістичному світі є доля трудівниць радянського суспільства. Про неї Радянська влада дбала вже з перших днів свого існування. В умовах розвинутого соціалізму жінка Країни Рад дістала, як підкреслювалося на XXIV з'їзді КПРС, всі можливості і для виховання дітей і для більшої участі в громадському житті, відпочинку і навчанні, їй стали

НА СОВІСТЬ

З кожним роком все красивішим стає наш Миколаїв. Завдяки невтомній праці будівельників швидко оновлюються старі і ростуть нові житлові масиви. Люди аж не віряться — так зримо ширяться і здійснюється вгору річне місто.

Але кожного разу, коли я проходжу проспектом Леніна, мимо-волі спиняюсь перед будинками, у спорудженні яких брали участь мої товариші, члени УТОГ Василь Петрович Плузник, Микола Моргул, Микола Кушнір та інші. Може тому, що ці будинки і справді є найкрасивішими, а, може, просто через те, що я знаю тих, хто зводив їх. Знаю, і про кожного з моїх добрих знайомих та товаришів можу без вагань сказати: ось з кого брав би я приклад, коли б будував не кораблі, а міста, коли б працював разом з ними!

Понад чотирнадцять років трудиться в 191 пересувній механізованій колоні «Миколаївськгоспбуду» Василь Петрович Плузник. Нині він столяр. Але на будівництві не знайде професії, якою б він не володів. Яку б роботу не доручили столярю — виконає доброякісно і вправно, чи, як кажуть Микола Моргул і Микола Кушнір, «На совість, по-стахановському».

І це не тільки тому, що у Василя Петровича, як кажуть, руки золоті. Любить свою справу трудівник і знає, для кого буде. Уже не раз новосели після заселення просили адміністрацію ПМК відзначити відмінну роботу В. П. Плузника. Кажуть, недарма Василю Петровичу Плузнику присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

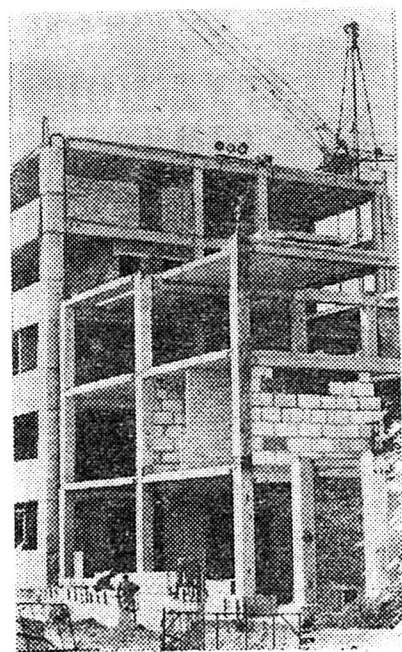
Поважають робітника і в бригаді, бо не цурається він своїх товаришів, однаково активний як у роботі, так і в громадському житті. І підвищені соціалістичні зобов'язання на честь XXV з'їзду КПРС одним з перших взяв. А коли на зборах затверджували бригадні зобов'язання, першим сказав: «Треба так налагодити організацію праці у нашому колективі, щоб змінні завдання виконувати не менш, як на 140 процентів. Досягти цього можна, якщо буде справді зразкова трудова дисципліна, якщо раціонально використовуватимемо кожну робочу хвилину».

Прислухалися тоді до кадрового трудівника. Правильно говорив. Про це свідчать результати зростання його продуктивності праці — 140-процентний виробіток норми за зміну. Хлопці уже тривалий час перевиконують денні завдання на 60 процентів, прагнуть достроково здати в експлуатацію заплановані об'єкти.

У ці дні мої товариші — члени УТОГ — працюють по селах: будують корівники, свинарники, елеватори.

А нещодавно у нашому Будинку культури я почув приємну звістку. Василя Петровича Плузника нагороджено і Почесною грамотою ВЦРПС, і нагрудним знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки», а його портрет занесено на Дошку пошани.

К. ПІДТИКАН,
робітник Чорноморського суднобудівного заводу.

Високими темпами йде реконструкція головного підприємства Донецького виробничого об'єднання «Електромагіт». На початку завершального року п'ятирічки тут став до ладу головний виробничий корпус підприємства, а в четвертому кварталі 1975 намічено здати в експлуатацію адміністративно-побутовий корпус, де буде розміщено контору, Червоний кут, їдальню, а також інші побутові служби.

Корпус піднімається з кожним днем. В цьому заслуга не лише будівельників, але й колективу підприємства, який організував бригади допомоги, часто проводить суботники.

Н. ПИЛИПЕНКО.
На знімку: новоспоруджувальний адміністративний корпус.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

доступними блага духовного життя.

Сьогодні з усіх працівників, зайнятих у народному господарстві країни, жінки становлять 51 процент. Три з п'яти спеціалістів є жінки, кожний третій інженер — жінка, чотири з десяти агрономів, зоотехніків, ветеринарів — теж жінки. «Жіночність» стали такі гуманні професії, як лікар і вчитель. Близько чотирьох тисяч жінок є керівниками підприємств, понад 200 тисяч — начальниками цехів і відділів.

Щастя матері — у щасті дітей. Жодна країна світу не має такої розгалуженої системи закладів охорони материнства і дитинства, такої системи закладів по вихованню і навчанню підростаючого покоління, як наша. Ніде не виявляється стільки уваги й піклування про охорону праці матері, як у нас. Держава дбає про поліпшення матеріальних умов сім'ї, про надання пільг багатодітним сім'ям. Ось лиш деякі з них. З грудня 1973 року допомога по вагітності й родах виплачується в розмірі повного заробітку незалежно від тривалості трудового стажу. Вагітні жінки та матері, що мають дітей віком до року, не призначаються на роботу у нічний та позаурочний час.

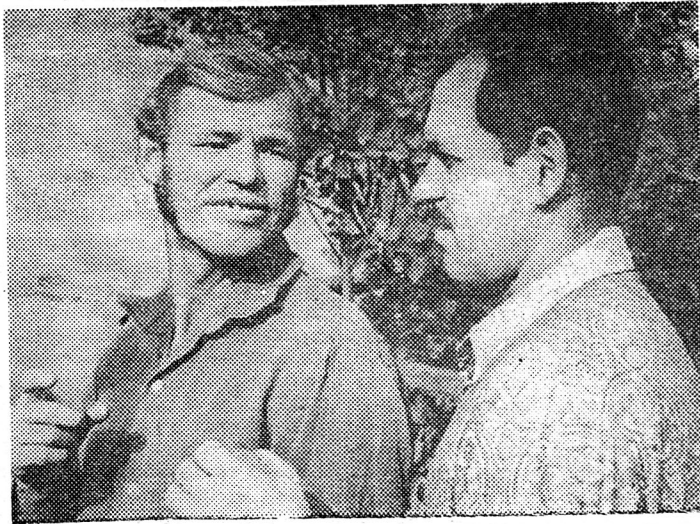
Соціалізм відкрив перед жінкою широку дорогу до участі в громадсько-політичному житті. Радянські жінки беруть активну участь у вирішенні державних

справ. У найвищому органі влади нашої країни — Верховній Раді СРСР — 475 жінок. На останніх виборах до Верховної Ради республіки їх було обрано 201, або 35,3 процента.

Усю прогресивну громадськість світу об'єднує незбориме прагнення зберегти мир на землі. Радянська Програма миру, розроблена XXIV з'їздом КПРС, втілення її в життя привели до послаблення міжнародної напруженості, до поглиблення процесу розрядки. Свідченням тому є успішне завершення Народи з питань безпеки і співробітництва в Європі, скликання ініціативи СРСР, інших соціалістичних країн. Підписання главами урядів 35 країн Заключного акту відкриває нові перспективи для співробітництва між народами. Це додає сили й енергії жінкам, учасницям руху за соціальний прогрес, демократичні перетворення в світі.

В авангарді цього руху йдуть радянські жінки. Всім серцем вони підтримують політику рідної Комуністичної партії і Радянського уряду, спрямовану на зміцнення миру в усьому світі. Вони подають руку дружби всім, хто каже «ні» чорним силам реакції і агресії. За світлу свою долю, за щастя своїх дітей радянські жінки віддають матері-Вітчизні самовіддану працю на всіх ділянках комуністичного будівництва.

П. АНТОШИНА.
(РАТАУ).

У колективі компактної групи Одеського заводу поршневих кілець добре знають бригадира вибівальників ливарного цеху Георгія Холодова та робітника Володимира Балона. Обидва виробничники нагороджені знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року». Свої норми виробітку вони систематично виконують на 240 процентів, а у вільний час охороняють громадський порядок.

На знімку: (зліва направо) на-родні дружинники Г. Холодов та В. Балон.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

СТВОРИМО МУЗЕЇ ТРУДОВОЇ СЛАВИ

До редакції продовжують надходити відгуки на листи «Моральні стимули. Які вони?», «...А в нас так не прийнято», вміщені в «Нашому житті» від 21 червня ц. р. Нижче пропонуємо два з них.

У своїх листах до редакції А. Коган, майстер Дніпродзержинського УВП і А. Зайонц, пенсіонерка, не розкриваючи повністю теми, поставили ряд запитань, що заслуговують уваги.

Що ж таке стимул? Це причина, що спонукає до дії, зацікавленість у здійсненні чогось-небудь. Стимул — це вірний помічник керівника в організації праці і не просто праці, а високопродуктивної, свідомої праці. Інколи ми просто забуваємо, що моральний стимул, моральний клімат на підприємстві — це резерви, за рахунок яких можуть і повинні підвищуватися продуктивність праці, якість продукції, тощо. Кожному приємно працювати в колективі, де панує здорова атмосфера, де діє повага, взаємодопомога.

Добрі взаємостосунки і мікроклімат у колективі залежать далеко не завжди тільки від робітників. Моральний клімат, моральні стимули зобов'язані створювати ми, керівники.

Як не прикро, але факт — дуже багато у нас звільнень з роботи саме з моральних причин. Пишучи цю замітку, я детально ознайомився з справами моральними на нашому УВП. Цікаві цифри знайшлися.

На Черкаському УВП майже третина робітників — ветерани. Понад 60 працівників трудяться на підприємстві від 10 до 30 років. Переважають кадрові робітники. Перекладач І. І. Остропольська працює на УВП 32 роки, заст. директора з навчально-виховної роботи Г. А. Губко трудиться в системі Товариства 31

рік, з них 15 років на нашому підприємстві, начальником планового відділу М. Ф. Кулінич — 11 років, головний інженер В. Є. Горбунцов — 10 років, вихователь Л. І. Пирогова — 17 років. Ці люди, як й інші ветерани, просто не уявляють своєї роботи на іншому підприємстві. І таких у нас, в Товаристві, багато. А як же ми піклуємось про них? Перш за все це показник (кількісний) при нарахуванні тринадцятої зарплати. Це матеріальний стимул. Та часто буває й так, що людина вище цінує добрі слова на її адресу, ніж премію в якійсь 5—10 карбованців.

Якось я мав розмову з одним робітником УВП. Він скаржився, що працює давно і добре, а поваги до нього немає. Раніше три-чотири роки тому його підвищили називали майже на кожних зборах, а зараз про нього не згадують, хоч він працює так само сумлінно, та доброго слова на свою адресу не чує. Бачите, як діє на людину стимул. Добре слово може бути натхненником у праці, а ми не завжди цінуємо його. Та приховувати цього не треба. Багатенько ще у нас людей, які цінують тільки премію, хоч вона їх і не дуже стимулює. Є ще у нас і такі, що не цінують екскурсію, як стимул. Буває так, що затрачено на особу по 15-20 карбованців під час проведення екскурсії, а в кінці року ще й премію давай за участь у спортивних заходах. Мовляв, екскурсія безплатна.

На Черкаському УВП у цьому році було проведено екскурсії до Корсуня-Шевченківського, Кременчука, Канева, Умані. Люди вдячні за таку повагу. А дня-

ми на підприємстві з'явилася новинка. Тепер всіх працівників УВП вітатимуть з Днем народження за допомогою красиво оформленої вітальної дошки.

Запроваджено в практику роботи і поздоровлення з 50-річчям з дня народження, вихід на пенсію. Ці заходи проводять, як правило, в урочистій обстановці. Днями було вручено медаль ветеранові праці О. П. Коваль, що вийшла на заслужений відпочинок. Велику роль у стимулюванні відіграють кімнати трудової слави, заводські музеї, урочисті ритуали посвячення молоді у робітничий клас, вручення новачкам трудових книжок, першої зарплати. На жаль, у нас ще нічого не робиться по організації кімнат трудової слави, музеїв. Кожне підприємство, кожен колектив — це маленька часточка історії країни, історії Українського товариства глухих. І слід це пигання вирішити.

Я повністю погоджуюся з тов. Коганом щодо впровадження значків ветеранам праці. Це не потребує багато коштів, але такий моральний стимул буде належно оцінений нашими ветеранами. І стане, так би мовити, тим маяком, до якого тягнутимуться молоді робітники.

Моральних стимулів багато. Немає потреби їх перераховувати. Про них керівник зобов'язаний знати, постійно впроваджувати. Без цього не може бути здорового колективу, творчої атмосфери. Все це наші резерви виробництва.

Г. КУЗУБ,
голова Черкаського обвідділу УТОГ.

ВЕЛИКА РУШІЙНА СИЛА

Майстер Дніпродзержинського УВП А. Коган і пенсіонерка А. Зайонц підняли на сторінках газети дуже важливе питання.

Передусім хочу сказати: безперечно, названі мною автори мають повну рацію, висуваючи на передній план такий важливий у нашому трудовому житті фактор, як моральні стимули. Проте, я переконаний, це питання слід розвинути далі: ми повинні обговорити значення і рівень моральних стимулів узагалі, тобто, не лише для людей, які багато років пропрацювали на своєму робочому місці, а й для тих, хто тільки-но прийшов на виробництво, хто вже хоч трохи виріс порівняно з учорашнім днем. Адже ніхто не стане перечити в тім, як помітно впливають моральні стимули на молодих робітників, зокрема на виховання в них любові до рідного підприємства, пошани до своєї професії. А від цього, відомо, також великою мі-

рою залежить стабільність кадрів.

Щодо нашого підприємства, то ми надаємо цьому питанню чималої ваги. З майбутнім робітником у нас ґрунтовно бесідуєть представники громадського відділу кадрів, знайомлять новачка з історією підприємства, його славними традиціями. Водночас така бесіда допомагає з'ясувати інтереси і нахили нового члена колективу. Якщо це учень, то його обов'язково закріплюють за досвідченим наставником, як правило, ветераном підприємства.

Надовго залишається у пам'яті такої людини і її посвячення в робітники. На загальних зборах, в урочистій обстановці, до вчорашніх учнів з напучувальними словами звертаються кращі люди виробництва, дирекція УВП, після чого так же урочисто усім молодим вручають трудові книжки, сувеніри, підносять квіти.

Однак цим листом я не збираюся обійти ветеранів: вони також потребують належної уваги. Щодо них, то, мені здається, було б непогано, якби на їхньому робочому місці стояли спеціальні вимпели з написом: «Ветеран підприємства. Стільки-то років праці». Таких робітників можна фотографувати і біля прапора підприємства, після чого — теж урочисто — подарувати їм гарно оформлені фотопортрети.

Моральні стимули — велика рушійна сила, і про їх вагу та розвиток нам забувати ніколи не можна.

В. ТРЕТЯК,
інженер з НОП Лубенського УВП.

НАШЕ ЖИТТЯ 3
сторінка

Субота, 18 жовтня 1975 р.

«ГЕРОЙ СЦЕНИ—ЛЮДИНА ПРАЦІ»

Заходять до зали глядачі. Сідають. Перемовляються. У кожного незвичний, піднесений настрій. Сьогодні має відбутися зустріч із творчими людьми, з тими, хто наполегливо працює над втіленням художніх образів. Отже, виступатимуть актори Народного самодіяльного театру, що при Івано-Франківському будинку культури глухих. Зараз вони сидять на сцені без костюмів, без гриму і трохи збентежені; їм теж незвично—сьогодні куліси без декорацій.

Та ось слово надають Марії Симонюк—представниці наймолодшого покоління театру. Вона розповідає про нелегку акторську працю, особливо над жестом, проте, скільки роботи ще попереду, про свою любов до театру. Запалюючись, вона, непомітно для себе, перевтілюється в одну з героїнь вистави О. Очеретного «Не забувайте нас»—Оксану. Потім перед глядачами проходять образи з уже знайомих вистав «Тінь», «Цвіт папороті», образи, що змушують замислитися над життям, заново оцінити вчинки свої та інших.

Вечір «Герой сцени—людина праці» триває. Крім акторів, на ньому присутні режисер Народного самодіяльного театру, диктор-перекладач, освітлювач, костюмери, на адресу яких сьогодні теж скажуть чимало теплих слів. Виступи, привітання, квіти. Але

чи не найбільше приємних хвилин подарувала глядачам Дарія Петрівна Остапович—колишній керівник драматичного гуртка. Проникливо розповідає вона про перші кроки драмгуртка, його прем'єри, акторів. «Були помилки і невдачі, та вже тодішні конкурси драматичних гуртків України показали, наскільки талановитою може бути гра наших акторів»,—оповідає Дарія Петрівна.

Багато хороших, теплих слів сказано в цей незабутній вечір, але... всього не висловиш: є настрій, почуття, які можна тільки відчувати.

Ідуть роки. Зростає майстерність акторів Івано-Франківського Народного самодіяльного театру глухих. За допомогою режисера Івана Павловича Білоуса розширюється репертуар театру, шліфуються молоді таланти.

Так, святковий настрій сьогодні у залі Будинку культури. Як і на кожній виставі! Бо члени Товариства не меншою мірою цінують мистецтво, так же гостро сприймають сюжетні конфлікти, образи, оцінюють гру акторів. Тим-то й дарують вони квіти—в знак великої вдячності, дарують тому, що люблять мистецтво, люблять прекрасне.

О. БАБІНОВА,
художній керівник Івано-Франківського будинку культури.

ОБЛАСНИЙ ВІДБІРКОВИЙ

Цього погожого осіннього вечора в Одеському будинку культури було особливо людно. Сюди прийшли помірятися силами найвеселіші і найкмітливіші. Іх, зрозуміло, супроводжувало чимало вболівальників. Як перші, так і другі настроїлися по-бойовому: перемога і тільки перемога! Усі знали: відбудеться відбірковий конкурс масовиків-затійників, переможці якого братимуть участь у республіканському конкурсі.

Та ось вечір розпочався—його відкрила голова президії обласного відділу УТОГ В. І. Семенов. І... відразу ж розпочалися змагання.

Торопитесь, торопитесь,
Наши милые друзья,
Отдыхайте, веселитесь,
Здесь скучать никак нельзя.

Це виступає кранівник заводу «Холодмаш» Петро Шнайдрюк. Він підготував цікаву програму ігор та вікторин на спортивну тематику.

«Найкращий лікар—сміх»,—тепер виголошує популярний ви-

слів голова міськвідділу УТОГ Валентина Сапега. Вона теж учасниця конкурсу, а отже закликає присутніх до нових розваг. Її змінює фрезерувальниця Одеського виробничого об'єднання УТОГ Ольга Чоботар, далі—на сцену виходить закрійниця шкіргалантерейної фабрики Юлія Потоцька, за нею—голова Роздільнянського міжрайвідділу Євгенія Сергієнко...

Так, було над чим попрацювати журі конкурсу під головуванням В. І. Семенової. І як наслідок: переможцями визнано уже названих нами Валентину Сапегу, Ольгу Чоботар, Петра Шнайдрюка. Іх, а також Євгенію Сергієнко, Юлію Потоцьку було премійовано.

Задоволеними покидали акторів зал відвідувачі: «Побільше б нам таких вечорів, побільше сміху». Ще б пак, розваг, як-то кажуть, вистачило на всіх.

О. ДОВГАЛЮК,
інструктор Одеського об'єднання УТОГ.

Останні приготування

Готуючись до першого республіканського конкурсу масовиків УТОГ, керівники більшості обласних відділів і культзакладів активізували свою роботу у цьому напрямі. За останній час обласні конкурси провели і надіслали до методичного кабінету необхідну документацію такі об'єднання, як Ворошиловградський, Запорізький, Миколаївський, Одеський, Харківський, Черкаський та інші.

У другій половині жовтня ме-

тодичний кабінет надіслав виклики на конкурс. По його закінченні для учасників намічено організувати тематичний семінар, щоб надати практичну допомогу масовикам, всім активістам клубної роботи, які присвячують свій вільний час організації культурного і веселого відпочинку членів Товариства.

І. САПОЖНИКОВ,
директор науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ.

Бажання стати борцем виникло в Іллі Черчеса шістнадцять років тому. Дивлячись телепередачі, присвячені змаганням з боротьби, він, ще учнем Бродівської школи-інтернату, що на Львівщині, відчув нестримний потяг до цього виду спорту.

Але як оволодіти технікою боротьби?—думав Ілля, оглядаючи свою худеньку постать та слабо розвинені м'язи. Потім своїми думками хлопець поділився з викладачем фізкультури, який підтримав його, дав своєму вихованцеві добрі поради та заохочення. Ілля відразу розпочав тренування. Його часто бачили на біговій доріжці, на футбольному полі, в секції важкої атлетики та на заняттях з інших видів спорту. Тренування проводив систематично, прагнучи стати сильним і витривалим, щоб наблизитись до омріяного, але секції з боротьби в місті не було.

І хлопець переїжджає до Чернівців. Продовжуючи навчання у 8 класі, він своє дозвілля проводить в спортзалі ДСТ «Спартак», де його заприятівив тренер Г. М. Фанченко. Чотири роки тривали упер-

НАСТАВНИК МОЛОДІ

ті тренування. Одержавши перший розряд з класичної боротьби, Ілля перейшов до тренування з вільної боротьби.

В 1964 році юнак виконує норми майстра спорту з вільної боротьби і переїжджає до Одеси. Ще тренуючись в Чернівцях, спортсмен виявив інтерес до самбо. А невдовзі, виступаючи на обласних, республіканських та всесоюзних змаганнях, І. Черчес досягає нових успіхів: стає майстром спорту з класичної боротьби і самбо.

1964 року Ілля Черчес—кандидат збірної України серед глухих, і на всесоюзних змаганнях, що відбулися в Мінську, він завоював звання чемпіона.

В 1965 році спортсмен досяг нових успіхів. Виступаючи в складі збірної на Олімпійських іграх (Вашінгтон, США), Ілля Черчес привіз дві золоті медалі, перемігши своїх суперників. Потім були змагання в Болгарії, Румунії, Єревані, Москві і скрізь Черчес показував високий клас і вольові якості.

Звичайно, були і невдачі, проте спортсмен завжди тверезо аналізував їх і не піддавався відчаю.

Закінчивши в 1974 році факультет фізичного виховання Одеського педінституту імені Ушинського, І. Черчес переходить на тренерську роботу в секції вільної боротьби спортзалу УТОГ. 12 своїм вихованцям тренер прагне передати все цінне з своєї багаторічної практики і відкрити їм дорогу у великий спорт.

—Вихованці радують,—говорить тренер.—Це перспективні спортсмени. Деякі з них вже стали призерами і майстрами спорту.

Нині першочерговим завданням тренера і його підопічних є підготовка до спартакіади України серед глухих з класичної боротьби, що відбудеться наступного року. І немає сумніву, що молода зміна борців покаже школу свого наставника.

Ю. ГЕР.

На обласних змаганнях команда баскетболістів Ворошиловградського УВП зайняла перше місце і нагороджена кубком та дипломом.

У перемогі колективу вагомий внесок зробили робітники-спортсмени: слюсар-інструментальник А. І. Іполітов, слюсарі В. І. Гайданиковський, В. Д. Шевченко та О. Калінін, токарь А. С. Дерлеш та інші.

На знімку: у перерві між змаганнями. Капітан команди Анатолій Іванович Іполітов дає останні настанови.

Фото І. ВІСКУБА.

Результати опитування

Щоб вивчити всебічні запити відвідувачів культзакладу, пізнати їх інтереси і врахувати в плані роботи на наступний рік, працівники Чернівцького обласного будинку культури провели опитування робітників УВП та компактних груп державної промисловості.

До анкети ввійшли запитання, що стосуються роботи Будинку культури, бібліотеки, спортивних секцій. На них відповіло 70 чоло-

вік, серед яких 25—не вище 30-річного віку, 30—до 40 років, 10—пенсіонери.

Результати показали, що з усіх опитаних 65 чоловік виявили бажання відвідувати народний університет, а саме: факультет міжнародних відносин, культури, юридичних знань. Крім того, 30 жінок вирішили навчатися також крою і шиття, в'язати, вишивати, а 13 з них ще займатися в літературному та кіно-фотогуртках.

Р. ЧЕПУРНА.

У Запорізькому будинку культури відбулася зустріч з болгарським робітником Кирилом Васильовичем Танаровим.

К. В. Танаров прибув до Запоріжжя на запрошення передової робітниці УВП Г. А. Лук'яненко. Це була їх перша зустріч. А до цього вони знали одне одного тільки з листів. Позналилися заочно шість років тому, коли розпочалося інтернаціональне листування між школами-інтернатами наших Товариств. К. В. Танаров знав Радянський Союз переважно з листів, художньої літератури та кінофільмів і тільки тепер на власні очі побачив Країну Рад, познайомився з її столицею Москвою та великим промисловим центром України—Запоріжжям.

На вечорі наш гість багато

Гість із Болгарії

розповідав про свою рідну Болгарію, широкі шляхи економічного і культурного розвитку, які відкрила перед трудящими соціалістична революція, про свою роботу і Болгарське товариство глухих. На прощання К. Танаров прочитав українським друзям свій вірш, за який він раніше був нагороджений медаллю.

Теплі і задушевні розмови з посланцем братньої країни тривали до пізнього вечора. Члени УТОГ вручили гостеві барвисті квіти та сувеніри, які будуть нагадувати йому про цю зустріч і гостинність українських побратимів.

О. ШРАМКО.

ДРУЖНОЮ СІМ'ЄЮ

Під час відрядження до Генічеська мені радісно було бачити, як дружно і згуртовано живуть і працюють члени Товариства, як спільними зусиллями вирішують багато справ.

Взяти б для прикладу проведення масових розваг та вечорів відпочинку. Здавалося б, тут повинно бути розмежування за віковими категоріями, але насправді люди забувають, скільки кому років і учасниками культмасових заходів стає кожний.

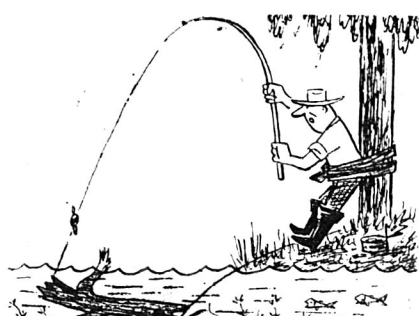
Яке ж було моє здивування, коли, цікавлячись підготовкою клубу до зими, на запитання, чи потрібна в цьому допомога об'єднанню, почула, що все зроблено.

—А ми давно вже відремонтували клуб,—радо повідомила член правління Ваняря.

В цьому охайному, хоч і невеликому приміщенні завжди оповіюються засоби наочної агітації, щомісяця виходять нові стінгазети і у всьому встигає завідувач клубом А. А. Омелеченко, яка ось уже десять років робить все для того, щоб члени УТОГ мали не тільки затишок у вільний час, а й цікавий, корисний відпочинок.

Н. ПЕРОВА,
перекладач Херсонського обласного відділу УТОГ.

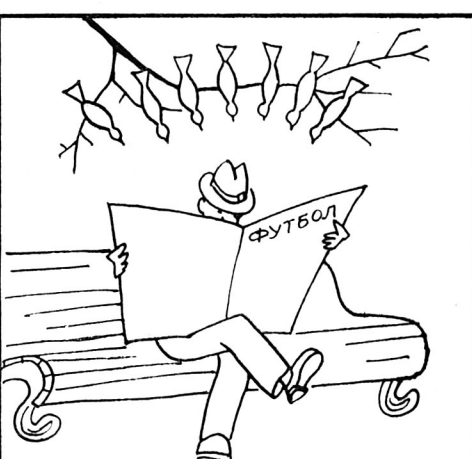
Веселим олівцем

Перестраховальник

Підлабузник Мал. Г. ШИГОДСЬКОГО

Вболівальники Мал. Б. ВОВКА

КОРОТКО

«Робітничий молоді—середню освіту!» Під такою назвою на Одеському об'єднанні УТОГ оформлено стенд, присвячений зв'язкам вечірньої школи з виробництвом. Такими учнями, як В. Мартинов, А. Дрібнюк, Н. Лазар та іншими, пишуться не тільки в школі, а й у трудовому колективі. Ім присвячено кращі місця на стенді.

Для тих, хто несумлінно ставиться до навчання, відведено критичний куточок: карикатури, епіграми. Тут же, на стенді, розміщено матеріали про пільги для молоді, яка поєднує роботу з навчанням, розклад уроків тощо.

В. КРИКЛИВИЙ.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ИНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ»—орган Центрального правління Українського общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-89-27.